

El Diacrític | | Actualitzat el 17/11/2020 a les 07:00

Refugis perduts

«Em sembla que no sabia fins a quin punt em resulten necessaris, els refugis dels bars i els restaurants, i no només pel dinar o el cafè o la cervesa» | «El teatre és presència i energia col·lectiva: emoció, despullament, amor i meravella. Una necessitat essencial»

Una estona de tertúlia a la terrassa de la fonda d'Alpens, abans de la pandèmia | LI. Suriñach / dalpens.com

Si aquests dies vaig a Alpens, el meu poble petit, i hi trobo la fonda i el Casino tancats, és com si hagués arribat a una casa pairal venuda.

Els carrers són tristos, i força deserts. Només algú amb el cistelló mig ple de rovellons, de fredelucs, de bromoses, d'alè de bosc.

- Hauria de ploure.

- I si ve una ventada o ja glaça, res, s'haurà acabat.

Necessito veure la Pepeta de la fonda, guardiana dels nostres records, mentre plega tovallons amb mans nuoses i em parla de la mare i dels dies passats. Necessito saber si ja han posat l'estufa rodona al voltant de la qual s'escolen tantes converses dels dies d'hivern, amb l'olor dels guisats que vénen de la cuina i que ens fan com un abríc contra el fred de fora i de dins.

I res, passejo, entre dracs de ferro dels fanals i de les portes, entre heures vençudes i fulles que dibuixen perfeccions de grocs i vermells als bassals. Espio les bledes dels horts i les mongetes tardanes que encara pengen ben granades, i potser algun tomàquet escadusser a mig camí d'un vermell cansat.

Em sembla que no sabia fins a quin punt em resulten necessaris, els refugis dels bars i els restaurants, i no només pel dinar o el cafè o la cervesa.

Pujo per la vinya i arribo al Casino. Enyoro seure a les cadires vermelles sota l'ombra travessada de sol de les acàcies, que ara van escampant les fulles grogues com si fossin minuts perduts. És bo de perdre-hi el temps, al Casino: deixar relliscar la mirada enllà de l'horitzó dels Munts i saludar l'un i l'altra, o xerrar de tot i de no-res, ara que vivim d'aquesta manera tan estranya i hem de somriure'ns només amb els ulls i abraçar l'aire.

I penso amb recança en les entrades que ja tenia per al dia 14 de novembre, també al Casino, per veure-hi per tercera vegada *360 grams* d'Ada Vilaró, que s'ha hagut d'anul·lar de moment i que no us puc explicar: s'ha de veure. Perquè, per definició, el teatre és presència i energia col·lectiva: emoció, despullament, amor i meravella. Una necessitat essencial.

Però, res. Amb els bars tancats només em queda comprar un pam de coca o un pa rodó a Cal Jolis, o un fuet per endur a Ca la Glòria, embolicat amb aquest silenci d'un poble que sembla a punt de tornar a perdre la batalla (totes les guerres es perden) , amb els carlins a l'aguait envoltant el poble i el Cabrinetty a punt de tornar a morir al carrer del Graell.

Al meu poble gran, Torelló, vaig a mercat i no puc seure a prendre'm un trosset de matí i de conversa casual. I si vaig a esperar un tren, se'm fa molt estrany demanar un cafè per endur a la Berta o a l'Oriol a la cafeteria de l'estació, i empassar-me'l a peu dret a la vorera o en un banc un tros enllà, sense poder asseure'm a la barra i arreglar el món en cinc minuts, com solíem fer, tot i que després se'ns engrunava de seguida, com un castell de cartes.

Se'm fa estrany i trist no poder-hi fullejar un diari, a la terrassa que és com un petit oasi entre el tràfec de cotxes amunt i avall. Només queden els trens, sempre a deshora, que saluden i xiulen la tardor que ve de les muntanyes i que la porten, amb retard, al mar.